

Esther Malling Pedersen: Det er jo ikke mindst paa Ægteskabslovgivningens Omraade ikke alene sundt og godt, men ogsaa nødvendigt, at der er faste og klare Linier at gaa efter. Men paa den anden Side viser det sig, naar man skal lovgive paa det Omraade, man kan kalde de levende menneskelige Forhold — og det er netop det, man skal her —, at der kan forekomme Tilfælde, hvortil der knytter sig saa ganske specielle Omstændigheder, at disse Tilfælde ikke kan finde sig til Rette inden for den Rubrik i Loven, hvor de rettelig hører hjemme.

Man kan gaa to Veje: Enten kan man vedblivende holde sig til en Lineal og se bort fra den Skade og Forstyrrelse, for ikke at sige Lidelse, dette kan medføre for de paagældende; eller man kan i Loven aabne en lille Ventil, der giver Mulighed for en øget Elasticitet, en lille Smule mere Tilpasning til de foreliggende specielle Forhold. Det var den sidste Vej, man gik, da man i Ægteskabsloven af 1922 gav Plads for en Undtagelse fra Bestemmelsen om, at Ægteskab ikke maa indgaa mellem Personer, af hvilke den ene har været gift med den andens Slægtning i op- eller nedstigende Linie. Undtagelse kan efter den gældende Lov gøres gennem kongelig Bevilling, naar det tidligere Ægteskab er opløst ved Døden, og jeg tillægger det ligesom det ærede Medlem Hr. Steincke meget stor Betydning, at man holder fast ved dette, men forudsat, at der i dette Ægteskab ikke er Fællesbørn, og saa naturligvis, at ganske særlige Grunde taler for, at Bevillingen bliver meddelt. Imidlertid har det jo vist sig, at selv denne Ventil ikke har været helt tilstrækkelig under alle Forhold, idet der, som ogsaa den højtærede Justitsminister paapegede, er forekommet Tilfælde, hvor der faktisk var meget vægtige Grunde til at give Dispensation fra Lovens Forbud mod Indgaaelse af Ægteskab af nævnte Art, men hvor Dispensationen strandede paa, at der var Fællesbørn i det tidligere Ægteskab. Den højtærede Justitsminister har derfor i det foreliggende Forslag til Lov om Ændring i Ægteskabsloven foreslaaet Elasticiteten gjort endnu en lille Smule større, idet det som nævnt fremtidig ikke skal være nogen absolut Hindring for at faa den nævnte Dispensation, at der er Fællesbørn i det tidligere Ægteskab; men naturligvis er det en Forudsætning, at Hensynet til disse Fællesbørn ikke taler imod, at Dispensationen bliver givet. Jeg kan ikke se rettere, end at denne Ændring er fornuftig og rimelig. Livet kan undertiden frembyde saa spegede og indviklede For-

hold, at man bør strække sig meget vidt for at rede dem ud i Stedet for at rive dem itu.

Det er rigtigt, at Danmark kommer til at indtage lidt af en Særstilling paa dette Omraade inden for de nordiske Lande, hvor Ægteskabslovgivningen ellers paa mange Omraader er fælles, men den er det dog ikke paa alle, og Bestemmelsen om Indgaaelse af Ægteskab mellem Personer, af hvilke den ene har været gift med den andens Slægtning i ret op- eller nedstigende Linie, er netop, som jeg ogsaa før gjorde opmærksom paa, et af de Omraader, hvor der allerede er Divergens, idet der i Sverige og Island gælder et ubetinget Forbud mod Ægteskab af denne Art, medens Norge og Finland henholdsvis i 1937 og 1944 er gaaet over til en Linie, der svarer til den nugældende danske Bestemmelse. Hvis det foreliggende Forslag bliver vedtaget, vil Danmark ganske vist have foranlediget en ny lille Uoverensstemmelse paa dette enkelte Punkt, men vi bryder ikke derved en hidtil ubrudt fælles Linie. Fællesskabet i nordisk Lovgivning er en uhyre stor Værdi, som ikke alene bør bevares, men ogsaa underbygges og udbygges i størst mulig Grad, men jeg kan ikke se, at vi forsynder os mod dette Fællesskab ved den her foreslaaede moderate Videreførelse af en Linie, som ogsaa andre nordiske Lande har fulgt netop under Hensyn til den Livets Mangfoldighed, som nu engang er en Kendsgerning, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme i det høje Ting.

Malchau: Efter den nugældende Lov kan der ved kongelig Bevilling gives Dispensation fra Ægteskabslovens Bestemmelser vedrørende Ægteskab mellem de her omhandlede nært beslægtede Personer. Jeg ved det ikke, men jeg antager, at det er relativt faa Tilfælde, der her har kunnet være Tale om, men det er da i hvert Tilfælde i Øjeblikket udelukket at meddele en saadan Dispensation, dersom der er Fællesbørn i det tidligere Ægteskab. Jeg kan heller ikke have nogen Mening om, hvor megen Betydning det vil faa, dersom Lovens § 13, Stk. 1, ændres som foreslaaet, men det er i og for sig ogsaa af mindre Interesse. Som Betingelse for Tilladelsen kræves der efter Forslaget ogsaa fremtidig, at det tidligere Ægteskab skal være opløst ved Død, og da der tillige skal tages skyldigt Hensyn til eventuelle Fællesbørn af det første Ægteskab, finder jeg ingen Betænkeligheder hverken af moralsk eller anden Art ved at tiltræde Ændringen, selv om vi ogsaa herved, som allerede nævnt,